

Michele Obit

TAKO NEKAKO

(Tisti večer)

Takrat zvečer smo se dobili
v tistem samskem stanovanju:
trije moški troje žensk ali
tako nekako
in smo si pravili svoje zgodbe
mladi bleđični obsedeni
od ene same misli vedno
hiteti ne da bi kdaj
kam prispeli.
Ena sama vrata
so bila tam.
Vprašal sem če so to vrata
v stranišče.

Vstopil sem
pogledal sem se v zrcalu
opravil svoje stvari.

Povlekel sem vodo.
Ni šlo.
Tako nekako kot vse ostalo.

(Zvečer med telefonom in neprizganim televizorjem)

Nekatere stvari so – verjemite
še grše od tega življenja:
mrtvo listje
umobolnice
luči ko ugašajo
dekleta ki pokličejo in ko zaslišijo

tvoj glas spustijo slušalko
dekleta ki pokličejo
pa klic ni zate
neusojene ljubezni
požari vojne
mir ki je mir samo po imenu
pesmi ki jih od nikoder ni
pesmi ki jih nihče ne bo nikoli prebral
čas ki mineva ko se ljudje ogledujejo v zrcalu
čas ki mineva ko se ljudje ogledujejo v lastnem umiranju.
Kaj vem zakaj mi vse to
prihaja na misel
nocoj.

(Čišnje)

Morda sem v sebi iskal
kaj drugega kakor besede:
zemljo posebne barve
in tobak sem želel; vas pa

me ni imela s čim obdarovati
– bilo jo je eno samo umiranje:
podrte lope, štrleči
koli in grede.

Kaj smo hoteli? Postaviti
kamen na kamen na strmi breg
se pretegniti od truda
ko pred sto leti – zaradi te vasi?

»Nekoč so brenčanju čebel
rekli še po slovensko
šumenje – zdaj ga ni več«
je rekel Adriano.
Nalival je vino
v kozarce. Ga razdelil.

Navdal nas je mir
ki ni od večera.
Ostro je dihnila v nas
odsotnost življenja.

—

Lepo bi bilo ko bi
 ti mogel izreči vse (kot mi
 večkrat prigovarjaš); še lepše pa
 bi bilo vedeti da je to vse
 tudi resnica – ne le zlaganost
 ki me žge. In da bi moj glas
 izgovarjal besede – da ne bi bilo le
 šepetanje – in da bi iz mojih besed
 spregovorile stvari same – in se ne bi skrivale vanje.
 Ni lahka stvar besedam
 izkazati spoštovanje. Moja zavest namreč
 nima glasu – ali pa v njej odmeva
 od tujih glasov. Saj ne jočem
 in se ne smejem – in med zobmi žvečim
 svoj med in žolč – in mojega vetra
 je le za dih – in prikaže se jadro.

A če bi besede res mogle
 povedati vse
 bi se nikoli ne šel poezije.
 Ker bi potem veter ne bil veter
 in bi bilo življenje le seštevek let
 in prijateljstvo morda še manj kot ljubezen.
 S kakšnimi očmi bi takrat
 gledala name – ki si
 opazila prej moje besede
 kot mene?

—

Rad bi ti rekel da sem
 tvoj pa ne morem
 ker

ker si ti svoj
 in se samo kdaj pa kdaj
 predaš meni

Spregovoriš namesto mene – ki molčim.
 Na misel mi prihajajo
 čoln in morje in druge drobne
 samotne stvari – zvečer se
 o meni razraščajo misli.
 Vsem drugim – več

sem samo pleteničil z besedami
za sklonjene ljudi ki za nič ne vedo;
njihova hvaležnost se zdi
dim iz mojih ust ali težka sapa
ki izpareva ob mrazu
in njihove pripombe so tablete
ki jih jemlješ zvečer da bi ti bilo
zjutraj še slabše.

Pri sebi imam kup papirja
in dva tri časopise in
kot vedno osebni parfum in seveda
svoje knjige. To si
vzamem s seboj
če te pridem kdaj obiskat
(ko te staknem ker med
ljudmi ki so si med seboj enaki
boš tudi ti kmalu tak).

—

Ta mesta niso zame.
In vse luči in bari
in gneča in palače so samo

odprta usta brez glasu.
Nikjer niti trave
da bi se veselil sonca
in cesta ki sem jo dan na dan
opazoval kako hiti do Nadiže je danes

tesna globoka zahrbtna
s svojimi prepadi.

Kako neznosno je – mati
biti na svetu kot biti voda
v reki: ker nam je pač
tako usojeno.
Pa še veliko bolj
me teži ko te vidim
kako si sama ob meni in čakaš
da bi ta vihar brez vetra
šel mimo.

Včeraj je bilo
 ko je veter pometel začetna obdobja
 ko so od izkušenj prestrašene
 roke z raskavo kožo segale
 po njenih prsih – ta nenavadna želja
 po materinski milini. Zdaj
 od svojih najboljših let razkazujemo
 preobilno težo in povešena ramena.

Kakšno ljubezen sem včeraj prejel
 v dar – ko sem si nadel
 oblačila ki niso bila moja –
 kakšne nasmeške delil
 in laži in lomil obrise
 nežnosti obseden od želje
 da bi razumel – razumel je ponavljal glas –
 razumeti ali zaupati ali ljubiti
 ali te gledati in sebe videti
 ali te sanjati da si
 iz svojih sanj ne iz mojih:
 tega sem bil potreben.

Zdaj
 če bi tudi bilo to mogoče
 se ne bi več vrnil. Čas je
 da se oprimem življenja.

MICHELE OBIT se je rodil slovenskim staršem iz Benečije leta 1966, ko so le-ti živeli v Ludwigsburgu v Nemčiji. V domače kraje so se vrnili dve leti kasneje.

Obit, ki je doštudiral na višji tehnični srednji šoli, živi sedaj v Šent Lenartu v Nadiških dolinah, zaposlen pa je kot urednik pri časopisu Novi Matajur v Čedadu. Poezijo piše v italijanščini, ki je za sedaj njegov edini literarni jezik, znanje slovenščine pa sistematično izpopolnjuje na raznih tečajih. Za zbirko NOTTE DELLE RADICI – S KORENINAMI V TEMI, ki je izšla leta 1988, je prejel prvo nagrado, ki jo Lions Club v Milanu podeljuje za neobjavljeno delo. V Vittorio Veneto pa je pri tamkajšnji založbi pred kratkim izšla njegova druga zbirka PER CERTI VERSI – TAKO NEKAKO, in sicer v dvojezični, slovensko-italijanski izdaji.

Objavljene pesmi so iz zbirke Tako nekako in jih je prevedel *Marko Kravos*.